

РЕШЕНИЕ

№ 2392

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 28.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5610** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от А. Я. Т.- Управител срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003473/26.05.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която за нарушение по чл. 150 от ЗДвП и на основание чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП на дружеството е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ .

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ЗППАМ е издадена без да се установи участието респ. допустителството от страна на дружеството на процесното нарушение. Моли се да същата да бъде отменена, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят, уведомен не изпраща представител.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 25.05.2021г. в 03:14 часа в [населено място], по [улица] И. С. с посока на

движение от бул. С. шосе към ул. Проф. К. П., лицето Г. И. А. управлява лек автомобил М. С. 212 Д с рег.№ Со 6997 СХ, собственост на дружеството – жалбоподател, като пред магазин К. бил спрян за проверка, при която се установи, че водача управлява без СУМПС.

За констатираното нарушение е съставен АУАН серия ГА с бл.№ 256577/25.05.2021Г., връчен на нарушителя на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена ЗППАМ № 21-4332-003473/26.05.2021 г., оспорена в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от полицейски инспектор към СДВР при отдел “ПП” - СДВР в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, вр. заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, служебно известни на съда.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваната заповед да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила и противоречие на материалноправни норми. Не е налице нарушение на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Възражението, че оспорената заповед е издадена след АУАН, с който на практика са отнети регистрационните табели и СРМПС е неоснователно, тъй като нито в сочената в жалбата разпоредба на чл.172 ЗДвП, която определя компетентостта на лицата, оправомощени да издават ЗППАМ по този закон, така и в разпоредбата на чл.171 ЗДвП, изрояваща случаите, в които се прилагат принудителни административни мерки за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, не е предвиден срок за налагането

им.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003473/26.05.2021г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 25.05.2021г в [населено място], лек автомобил, собственост на [фирма] е бил управляван от А., който не притежава СУМПС / не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство/.

Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, е собственост на [фирма] . От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че [фирма] нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на автомобила от неправоспособния водач А.- в обратния смисъл не бяха събрани доказателства.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо

свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на товарния автомобил, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. Следователно управлението на товарния автомобил от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на правоспособния водач А., който без знанието и съответно без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат – управление на МПС от правоспособен водач. Поради което с наложената на [фирма] с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуването на производството за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от правоспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], представлявано от А. Я. Т.- Управител, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003473/26.05.2021 г.,

издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която за нарушение по чл. 150 от ЗДвП и на основание чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП на дружеството е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: